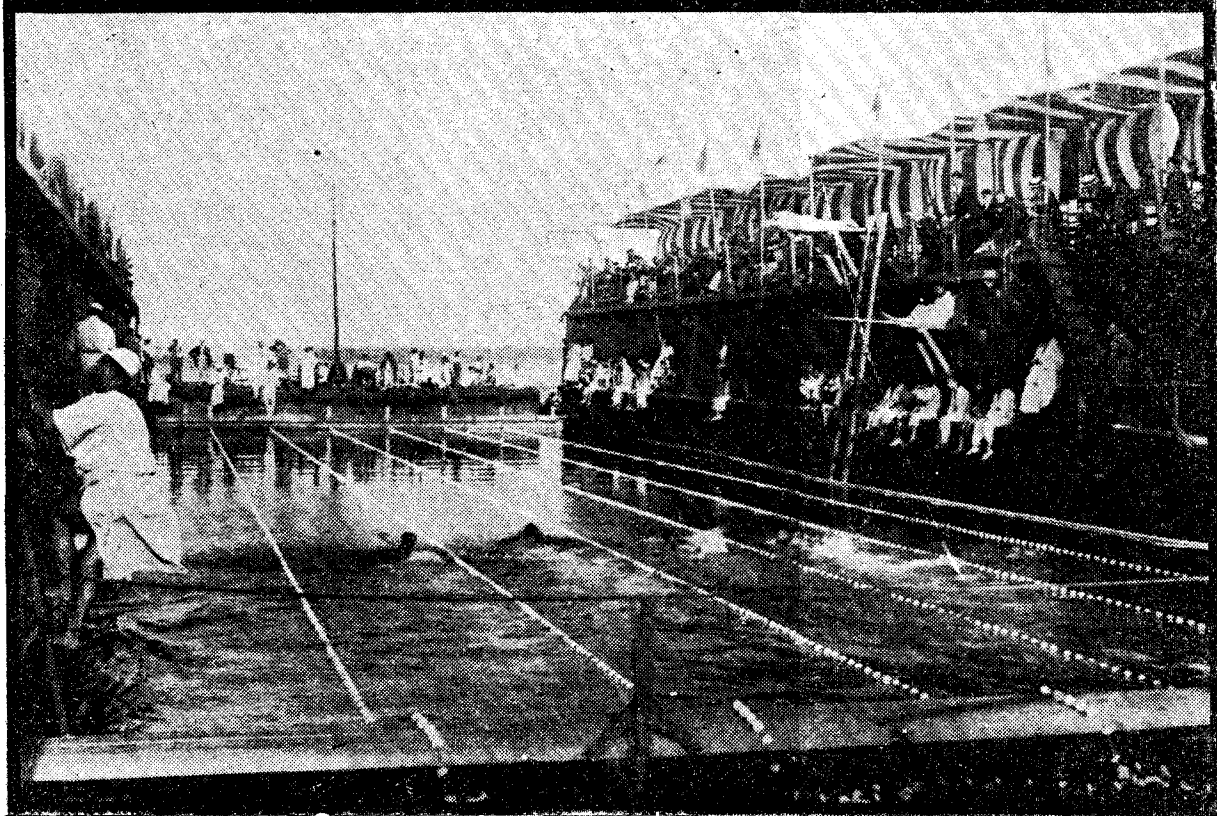

L'ESPORT CATALÀ

Nº 17

ANY I ■ 28 DE JULIOL ■ 1925

El futbol estiuenc

L'equip de Vilassar reforçat entre altres, per quatre campions i batut per un modest "score" de 6 a 2 pel Badalona

Els campionats catalans de natació

El dic tarragoní convertit en magnífica piscina

El "camping" a Catalunya

Estem en plena temporada d'estiu. Un núvol de banyistes envaeix les platges i els balnearis; els hotels més o menys aristocràtics estan curullats d'hostes; no es troba enlloc un pis per medicina; els voltants de les nostres fonts comencen a adornar-se (!) amb pots de conserva i papers bruts de greix; la gent camperola escolta embadalida els cuplets de moda que desgranen, amb les seves veus entondridores, les damiselles de la colònia, i contempla meravellada, amb uns ulls com unes taronges, les contorsions simiesques dels "senyors" en els balls exòtics de revetlla; arreu s'ou el "caballero, se lo aseguro, puede usted subir de pies" i altres frases més o menys cervantines...

Es aquesta una pel·lícula que es projecta cada any en els sojorns estiuencs i que convida al comentari agre-dolç; mes, per avui, sabrem resistir la temptació de parlar-ne. Deixem-ho per a més tard, que encara neixen més dies a Roses.

Malgrat tot, el fet de trobar-nos en plena temporada d'estiu ens impel·leix a escriure quelcom sobre un tema d'actualitat: el foment del "camping" a la nostra terra.

Abans d'entrar en matèria volem suposar el lector assabentat que el mot anglès "camping" significa el fet de romandre una temporada a l'aire lliure, a la muntanya o a la vora de la mar, fent vida "natural" i vivint en tendes de campanya, a la fàisó dels pobles nòmades i dels exèrcits d'operacions. A Anglaterra, i especialment als Estats Units, és un costum que adopten moltes famílies per estiu. Així es gaudeix plenament dels encisos de la Natura, es canvia uns quants dies de costums, oblidant els estúpids convencionalismes socials, i, a més a més, es fa una vida sana, sense que hom hagi de subjectar-se als abusos dels hotelers ni a les molèsties de les cases llogades per a l'estiu, gairebé sempre cares i dolentes. Demés, un cop fetes les despeses inicials de compra de la tenda, llits i estres de campanya (quantitat molt inferior al cost d'un estiu a l'hotel o a la caseta del poble), els altres anys no cal fer altra despesa que la del cost del viatge.

No és, doncs, gens estrany que els nord-americans, amb llur esperit pràctic, siguin tan aficionats al "camping". Si llegiu els grans rotatius i els magazines de la gran República, veureu que, ja molt abans de començar allí l'estiu, van plens de suggestius anuncis de propietaris i corporacions que ofereixen, per una petita quantitat, llocs pintorescos, sanitosos, abundants en caça i pesca, etc.

Un meu amic, professor a la "University Elementary School", de Xicago, ha tingut adés l'amable deferència de remetre'm un fulletó pulcrament editat per una entitat de turisme, glossa assenyada de bellíssims indrets que s'ofereixen als campings amb l'única condició que, en acomiadar-se d'aquells corpreneadors paratges, si els ha estat agradosa l'estada, donaran una quantitat voluntària per al sosteniment dels clubs infantils de caràcter benèfic i cultural.

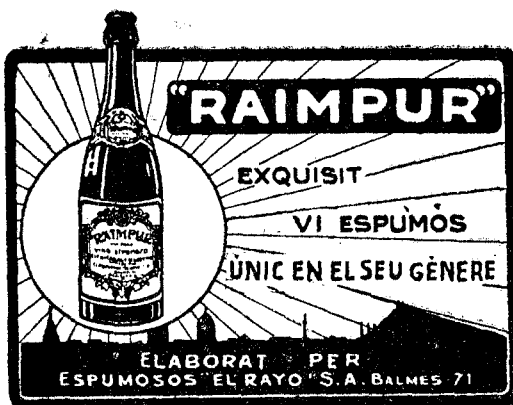
Hem examinat atíngudament el prospecte, estampat amb tota cura sobre riquíssim paper couxé i il·lustrat amb magnífics gravats, i no hem pogut menys d'exclamar: "Tot això es podria fer a Catalunya".

Sí, això i molt més encara, volguéssim lectors. La nostra terra, mercès a les seves excel·lents condicions topogràfiques, és un dels països més adequats per fomentar-hi la pràctica del "cam-

ping". Hi ha molts llocs ben gentils pròxims a les capitals que les societats excursionistes podrien obtenir, per a la temporada, a bon preu, per cedir-los després als socis, els quals podrien estiuar higiènicament, sense necessitat dels llargs i costosos viatges. Les muntanyes de Montserrat i Montseny serien tot a propòsit. És més, hi ha molts indrets formosíssims a la nostra terra que llurs propietaris cedirien completament de franc, i fins em consta que hi hauria alguns Ajuntaments de viles de marina que cedirien també galantment terreny a poques passes de la platja. A totes les comarques catalanes hi ha llocs bellíssims i en condicions immillorables per passar-hi una temporada de "camping". Per què, doncs, no s'han d'utilitzar?

Amb aquesta forma d'estiu, àdhuc les famílies modestes podrien portar els seus fills a oxigenar-se a la muntanya o a rebre les amoroses manyagues de la nostra mar; les mateixes colònies escolars organitzades a base de campaments resultarien molt més econòmiques i tindrien un major valor educatiu.

Nosaltres hem imaginat un instant la visió d'un estol de blanques tendes de campanya en mig d'un prat maragdi, vora una font d'aigua cristallina o bé al sorral de la platja fístonejada de

blanca escuma, i havem vist (amb els ulls de la fantasia) la mainada jugant graciosament, pujant pels arbres, corrent joiosos d'ací d'allà, sense por a la trencadissa de bibelots; hem vist els infants engrescant-se amb les feines i enginyos bosquetans i fixant-se en el viure plàcèvol dels pagesos; els hem observat quan es capbussaven i xopinejaven a la platja, quan s'entretenien modelant ninots de fang o intentant la construcció de xarxes i aparells de pesca... Havem pensat en les delícies cinegètiques, en l'encís de la costellada sota les escacients ogives del brancatges, en la lectura de llibres selectes sota un sostre de verdor i en una pau d'ègloga sols torbada, de tant en tant, per les melòdiques passades de l'ocellada... i hem tornat a exclamar: "Tot això es podria fer a casa nostra."

Què és el que cal? Fer ambient entre els estiuejants i començar a preparar el terreny per a l'any vinent, a veure si és possible fer quelcom. Potser fóra útil la constitució d'una Associació Catalana d'Amics del Camping, amb delegacions a les principals poblacions de la nostra terra. Les entitats excursionistes podrien fer-hi molt. La idea, d'altra banda, creiem que seria ben acollida; puix que els hotelers hi perdrien poc i el comerç de comestibles i les venedores de plaça hi guanyarien molt.

Es clar que un sector d'estiuants ens suposarà poc menys que guillats (ens referim a aquells

Agència informativa d'esports

Als diaris de Catalunya als quals interressi tenir cada dilluns una extensa i acurada informació dels principals esdeveniments esportius, els recomanem d'utilitzar els serveis de l'Agència Informativa d'Esports, que començarà a funcionar molt aviat.

Per consultes: A les oficines de L'ESPOT CATALA

que els plau seguir sempre la línia del mínim esforç); però tant-se-val, pertanyem a la legió dels "no conformistes"... És molt més còmode, sens dubte, arribar a un poblet o a una platja i trobar-hi la taula paraula, el llit fet i... la cuina proveïda de menjars més o menys artificials, que instal·lar-se a la muntanya o prop la mar, havent un hom de bastir-se la casa, arranjar els llits, improvisar la cuina, cercar aigua a la font i anar a proveir, cada tres o quatre dies, perquè no resti buit el rebost. Certament, però...

Ens plau molt més aquest règim de vida que els convencionalismes i molèsties de l'hotel amb tota la lletania d'insípids plats de cuina estrangera. Pel demés, i referint-nos un moment a la mainada —amb esperit innat d'aventura—, no cal dir com els plau la vida lliure i sana dels boscos o de la platja, vivint les facècies de Robinson.

Malauradament, una circumstància obstaculitza quelcom l'organització del "camping": són pocs, raríssims, els que poden passar una mesada sense concórrer al casino, al cafè o al cinema; sense donar l'acostumat passeig per la via ciutadana, eixordades les oïdes per les estridents botzines dels autos i l'empipador ting-ting dels tramvies; s'enyoira l'hora del flirt, la partida d'escacs o la manilla familiar, la lectura del darrer crim passional als diaris i les murmurations del veïnat. Som incorregibles, estem fent vida de muscle agafats a la closca del convencionalisme social, en un "dolce farniente", talment éssers inútils...

En comptes dels "Summer camps" o "Vacation camps", tan populars als Estats Units, aquí tenim, per als nostres fills, escoles i pensionats regits per la pedagogia despòtica i antinatural del segle XVIII. Quant als grans, malgrat de l'evolució de les idees, seguirem, qui sap fins quan, fent vida artificial i anti-independent. Tenim al nostre abast els goigs de la vida natural i lliure i els deixem passar. Als homes sense un ideal determinat de Natura.

la vida no els diu res el contacte íntim amb la Natura. Malgrat tot, creiem que val la pena d'intentar quelcom per al foment del "camping", a fi que no restin isolats alguns esforços ben meritoris, realitzats fins ara. Penseu, lectors volguéssim, que, si més no, ens ho agrairan els infants.

...I els infants són l'esdevenidor de la raça.

Lluís G. Bover

AFICIONATS A LA T. S. F.

Si volèu gaudir sentint les audicions de Radio adquiriu aparells

REFLET

BORI I ROCA - Diputació, 325 - BARCELONA

HUTCHINSON

VOLTA A FRANÇA organitzada per L'Aurore, de 5422 km. de recorregut en 219 h. 10 s. 4/5, amb un terme mig general de 24,759 km. per hora.

1er

Bottecchia, pneumes **HUTCHINSON**

Cicle Automoto

A les 24 horas a l'americana organitzades per EL MUNDO DEPORTIVO, a Badalona, es classifiquen:

1er

Dewolf-Stockelyneck amb 2645 voltes o sigui 526 km. de recorregut, en 18 hores que va durar la carrera.

Usant pneumes **HUTCHINSON** cicle Peugeot.

HUTCHINSON

Redacció:
Barbarà, 11 i 13
Administració:
Passeig de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.
Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I

Barcelona, 28 Juliol de 1925

N.º 17

Preus de subscripció:

BARCELONA
Pessetes 3.50 al trimestre
CATALUNYA
Pessetes 3.75 al trimestre
Número solt: 30 cèntims

El control de l'Esport

Malgrat dels innombrables detractors de l'esport, són molts els que creuen que l'educació física, de la qual l'esport n'és un poderós auxiliar, és un factor apreciabilíssim per a la formació dels individus en els pobles que volen marxar d'acord amb la civilització. N'ha estat una prova la conducta observada pels esportius en la darrera conflagració mundial, que devingueren els elements sola tots conceptes més apreciats de què pogueren disposar els caps dels exèrcits en lluita.

Aquesta constatació ha suggerit als governants de tots els països la necessitat d'estimular en els joves durant la pau tota mena d'exercicis o jocs encaminats a crear individualitats moralment i físicament fortes, en la certesa que en cas necessari el servei que puguin treure'n els pobles tindrà una eficiència en molts graus superior a la que se'n treia quan l'educació física era relegada a un pla completament inferior.

Els moderns apòstols de l'esport, boi tenint dels exercicis físics un concepte un xic diferent, no han pas negat allò que els governants n'esperaven, i valent-se d'aquest punt de coincidència han procurat aprofitar les bones disposicions manifestades pels governants amb mires al major espendiment de la cultura física.

Es de preveure que molt abans que aquest acord pugui donar els seus fruits s'establiran diferències de criteri que momentàniament faran fracassar l'obra que hom pensa emprendre. Ens fa dir això les ganes de fer coses que d'un quant temps ençà demostren personatges influents d'història esportiva absolutament nulla.

Ignorem fins a quin punt l'espècie de control que el Govern d'Espanya té el propòsit d'exercir damunt dels esports pugui beneficiar la seva difusió, però creiem fermament que la missió dels governants en aquest cas concret no és pas la d'exercir un control, sinó, en tot cas, la de posar les autoritats esportives i la gran massa dels esportius en les condicions més favorables possibles per al desenvolupament de llur tasca.

Baldament hom posi davant d'un Negociat oficial els homes més qualificats per portar endavant una gran obra esportiva, el fet de llur oficialitat i de llur burocratisme els restarà en la massa el prestigi que podrien conquerir actuant independentment i assistits, en cas necessari, per les Federacions i Societats esportives.

Cal desenganyar-se i convenir que en tot cas no són institucions burocràtiques les que manquen; aquestes no tindrien altra utilitat que la de proporcionar sous més o menys creixents a determinats individus.

Més val que la massa esportiva, obrant conscientment, porti a la presidència dels Clubs i de les Federacions els homes més indicats per realitzar una tasca positiva sense perdre de vista els enlairats interessos que cal defensar.

Aquest és, en el nostre concepte, l'única i veritable control que hom pot exercir damunt de l'esport.

Els braus han mort a causa del fútbol, sentíem exclamar temps enrera. Però ara, d'ençà d'una temporada, hom sent comentar i discutir amb una gran vivesa de "braus" i "toreros". A cal barber no es parla d'altra cosa; els grups davant del Suís són gairebé tan nombrosos com els de Canaletes i d'ençà que En Forn, com a bon president de la Comissió Esportiva del F. C. Barcelona, amb ocasió del darrer partit dels uruguais no s'estava d'exclamar: "Aquell "Chicuelo" val més que tots aquests plegats", que hom té motius per creure que la "afición" ha rebrutat de bell nou.

Aquesta revifalla d'entusiasme per a la "fiesta nacional", que coincideix amb aquests temps d'exaltament patriòtic, dona lloc, no sols a demostracions esclatants d'ins del circ, però fins es trasllueix al carrer, per obra i gràcia de la protecció dels nostres edils, que en contribuir a l'obra de difusió cultural i patriòtica no hi ha qui els passi la mà per la cara.

Un bell exemple és el circ ambulat que s'instal·la adés al Paral·lel, adés al Pla de Palau i que hom anomena "Museo Granero", on es guarden les relíquies taurines d'aquell màrtir de les banyes.

L'aspecte exterior d'aquest "Museo" és per desmés atractiu. De darrera es podria confondre amb un envelat, però el cartó que simula la gran entrada d'una "plaza" dona la impressió del magnífic espectacle que dius us ofereixen. Per completar l'efecte, entre una fotografia del matador i una capa de torear, us captiva un rètol lluminós que diu: "Visitado por SS. MM."

Més que el treball muscular, ha manifestat Bottecchia, després de la Volta a França, el que més posa a prova els homes en el "Tour" és el continuat treball mental que cal fer per dosificar el primer.

Els que creien que per guanyar una cursa ciclista únicament calien bones cames, diran ara que Bottecchia parla per donar-se importància...

La Federació Catalana, per mitjà del seu president, havia pensat en un match a profit de l'obra dels mutilats d'Àfrica, utilitzant els serveis dels uruguais, els quals es mostraven ben disposats a ajornar la tornada a Amèrica, per la mòdica quantitat de 70.000 pessetes. El partit que, com se suposa, havia d'ésser ben rebut a les altes esferes, se celebraria al camp de Les Corts i hom jutjava que donaria almenys una utilitat de 50 ó 60 mil pessetes, si, com era d'esperar, sempre a juí dels que tingueren la iniciativa, el públic hi acudia en gran massa.

Sembla i tot que els primers tanteigs havien reeixit, però alguns elements se sentiren gelosos que una festa de sabor tan patriòtic no se celebrés a llur camp, tota vegada que donades les excel·lents condicions que reuneix el que fa poc inauguraren i que, aïll, encara mai han pogut veure ple, cregueren que no calia molestar el veí ni era tampoc necessari revisar expedients; per conseqüència, recabaren per al seu camp la celebració del partit.

Poc després el general Milans del Bosch feia pública la seva declaració que no podia accedir de cap manera a aixecar la clausura que pesa sobre Les Corts i que si la Federació volia celebrar el partit podia fer-ho a qualsevol altre camp de joc, que bé prou n'hi ha a la nostra ciutat.

A propòsit de braus i de fútbol: Ja no és solament una gran part del públic que sent una estranya coincidència en la forma de manifestar-se, però fins els protagonistes empen procediments similars. No recordeu que Sánchez Mejías—segons els telegrams—va agredir fa poc un "revistero"? Doncs els "Curro Vargas", "Peleles", "D. Tancredo" i altres crítics, no s'han pas indignat poc ni gaire pel fet de referència.

I ells que tant retre'n els boicotts i la dignitat de la classe quan ocorregué el lamentable incident que tothom recorda!!

Un altre fet que denota la coincidència en els procediments en els dona el següent telegrama de Sevilla:

"Se ha producido una cuestión personal entre el director del periódico "La Unión" y el crítico taurino "Galerín", motivada por un artículo de este último. También hay otra cuestión pendiente entre el crítico deportivo del periódico "El Liberal" y el secretario de la Federación de Foot-ball del Sur."

I nosaltres que creïem que entre esportius la llei de l'honor calia resoldre-la a cops de puny i no a "sablasscs"...

Coneixem un esportiu que valent-se de la seva popularitat ha aconseguit passar l'estiu fent-se invitar per un amic benestant. Al cap de vuit dies d'ésser a la torre del nostre home ha esdevingut indispensable: Ell és el que porta el volant de l'auto, el que determina els menús, el que ha tallat les orelles del gos, el que repta el servei, etc., etc. I encara li queda temps als vespres per peiar els diners als altres jugant al "quinto", a fi i efecte de treure les despeses dels viatge.

Brindem aquestes dades als detractors de l'esport.

"Datos para la historia", que escriuria Joan Sardades:

Dimecres al matí: Nota de "El Diluvio" anunciant el problema partit del mutilat, que acabava dient:

"Para que tales partidos queden concertados en firme, falta, tan sólo, que la Federación realice con éxito determinadas gestiones, que serán, desde luego, emprendidas y de las que bien podría surgir la solución de la anomalía existente en la familia futbolista."

Dimecres al vespre:

"Entre altres visites, el general Milans del Bosch rep les dels senyors La Riva i Ciudad, coneguts elements esportius del "R. C. D. Español".

Dijous al migdia:

"El president de la Federació va a visitar el general Milans del Bosch."

Divendres al matí:

"Part de la Premsa es limita a donar la notícia que ha quedat mutilada la iniciativa del partit del mutilat."

Divendres al vespre:

"El general Milans del Bosch diu que no està disposat a aixecar la clausura del camp de joc del F. C. Barcelona."

Fa un quant de temps que criden l'atenció certs anuncis, inserits en quotidians de Barcelona i de Madrid, en els quals s'ofereixen cotxes de determinades marques—sobretot de marques que acabin d'assolir algun triomf en curses o hagin reeixit en notables performances "a preus irrisoris"—textualment.

Amb aquests anuncis alternen uns altres que fan remarcar la diferència considerable de preu entre un cotxe americà a Nova York i a Barcelona, la qual comparació fóra molt instructiva si no fos que els primers preus són del tot imaginaris.

Hi ha moltes maneres d'anunciar, i entre elles algunes de deslleials i de manifesta mala fe, i encara ho és més pel fet que moltes vegades els individus que sostenen propagandes d'aquesta mena són els que tenen més el terrat de vidre; puix que en la seva història comercial i esportiva han palestat saber-se omplir les butxaques, tot i ésser buits de preocupacions morals.

S'ha presentat una denúncia de professionalisme contra un timoner d'un Club català.

Ara hem entès perquè, moltes vegades, hem vist embarcacions en les quals els remers no anaven ni vestits quasi i, en canvi, el timoner llua una gorreta, un sweater última moda i uns pantalons blancs amb la ratlla impecable.

De tota manera, no hi ha pas regates tan sovint que pugui guanyar-se la vida esplèndidament. Aquell timoner, o és un gran financier o ni a vegetaria arriba.

REMARKS

Jo no poso l'esport al mateix nivell de l'educació, però dic que en constitueix una valuosa part.

Doctor Wells
(Vice-rector de la Universitat d'Oxford)

Cal que l'esport sigui un mitjà. Es desvia des que vol tenir la pretensió de fer-se un objectiu.

M. Musy
(President de la Confederació Helvètica)

* * *

El dia de Sant Jaume de l'any 25 va haver-hi un partit de futbol a Vilassar de Mar, en el qual prengueren part uns quants dels nostres jugadors internacionals, a precs amables, però ineludibles, d'alguns directius d'un Club en forçada passivitat.

Un company nostre que s'hi trobava els saludava d'un a un:

—I doncs, vós per aquí?

Tots feren la mateixa resposta:

—No me'n parlem. Ni c'nc!

Després de tants anys de jugar com a "amateurs" ve molt de nou haver de jugar de franc.

* * *

Aquest partit de Vilassar no fou gaire interessant, malgrat la vàlua dels jugadors. Aquests havien anat a dinar a casa dels més conspicus estiuejants, els quals els obsequiaren tan esplèndidament que la laboriositat d'una copiosa digestió gairebé no els deixava bellugar. A la mitja part, en lloc de llimona, prenién magnèsia.

* * *

L'estiu no prova igualment a tots els temperaments.

Mentre Sancho ha perdut tres quilos—ho deia ell mateix dissabte passat a Vilassar—, Sagi s'hi presentà guiant un magnífic sis cilindres de la seva propietat, amb pneumàtics "balloon", per estar més en caràcter.

* * *

Durant la Gran Setmana de l'A. C. F., a l'autòdrom de Montlhéry ha estat refusada l'entrada de rossos. Molts espectadors, per no tornar-se'n ells i gos, els confieren a un subiecte que es col·locà a la porta i s'oferia a guardar-los, veient ocasió d'un bon negoci.

El que ara té intriguats els amos, són els cadells estranys que estan esperant, producte dels creuaments més morgànics, car els quissos s'avorrien a la porta de l'autòdrom, absolutament desinteressats de les curses.

* * *

Theux és un poble de 2.000 habitants a Bèlgica, la qual cosa no li priva de posseir un cercle de futbol, que d'aquí a uns quants dies farà les seves roces d'argent; el més curiós és que aquest Club ultra la seva formosa tasca esportiva, tanca cada any el seu exercici amb benefici.

Nosaltres també en tenim un de Club amb vint-i-cinc anys d'existència; però el que hom no pot aconseguir és que saldi amb benefici. Potser si s'anés a Theux a preguntar com s'ho fan...?

~~~~~

La fallida de l'esport?

L'esport contra l'educació física

El perfeccionament moral per l'esport?

Paralipòmena

En poc temps l'esport s'ha vist atacat des de dos punts de vista diferents. Per un cantó, el lloctinent de vaixell Hébert, amb el seu llibre "L'esport contra l'educació física"; per l'altre, amb un article de Robert Perrier titulat "El perfeccionament moral per l'esport?".

Abans de la sortida del primer ja s'havia fet rebombori al seu voltant pels fragments que en publicaren "L'Education Physique" i la "Revue de Paris". Del segon, publicat a la "Revue du Siècle", número de juny, n'acabem de veure un resum objectiu en el darrer número de la "Revisita de Catalunya", signat A. R. i V.

Podem, doncs, amb l'aprofitament d'ambdós treballs, dreçar una requisitòria contra l'esport, més ben dit, com es veurà en llegir els atacs, contra certes desviacions de l'esport.

Sobretot, pel que fa al treball d'Hébert, per força la nostra tasca serà incompleta, car l'hem de resumir a grans trets i encabir un llibre—concis, sense faramalla—en un tros d'article és un treball de compressió de difícil recixida.

Diu Hébert:

"L'esport, tal com és comprès i practicat actualment, només convé als forts i als mitjans, als que per naturalesa han heretat excel·lents aptituds... Els febles, com que no poden de bell antuvi reeixir una performance, ni produir els esforços o suportar les fatigues que necessita una preparació esportiva, abandonen o són eliminats per surmenage. Així no arriben a desenrotllar-se, àdhuc ni a fortificar-se. Aquesta sola constatació seria prou per condemnar l'esport actual des del punt de vista educatiu..."

tació seria prou per condemnar l'esport actual des del punt de vista educatiu..."

"En esport, no és pas la salut la preocupació dominant. Prou que el treball té lloc a l'aire lliure, però hom no porta cap atenció especial vers l'enduriment al fred i a les intempèries, menys encara a la frugalitat i a la sobrietat..."

"En esport, hom no treballa pas l'exercici per al qual té menys disposicions; ben a l'inrevés, hom es limita a la pràctica d'aquell en el qual hom reix millor... L'esport recerca el campió, l'ésser excepcional, i, per descobrir-lo, són sacrificats tots els altres, si cal."

"L'esport recerca, i com més va més, la parençia, la galeria, la multitud, l'espectacle, l'exhibició..."

Això és el blasmable, l'exhibició que s'adreça únicament a l'espectacle, al negoci, amb desentesa de tota preocupació de caient educatiu. Pel que fa als esports practicats per dones—i això nosaltres únicament podem citar-ho a guisa d'informació—Hébert considera que és un veritable crim llur exhibició en públic.

Més endavant, Hébert mostra els mals efectes de l'esperit de lluita exagerat damunt el caràcter i afegeix:

"Cal remarcar el gran nombre d'esportius a tot ésser-ho que, per naturalesa i per la manca d'un treball ritmat, són éssers sense mesura en la vida corrent..."

Hébert condemna el "punt", la competició excessiva, en la qual només es tracta de guanyar i de res més que de guanyar. Assenyala també una altra tara de certes manifestacions esportives: "En ciutats sudamericanes hem assistit a curses ciclistes, a partits de pilota basca, on el que més atreia el públic eren les juguesques, com a les curses de cavalls." Ben prop tenim exemples d'aquesta atracció vers certes manifestacions esportives, atracció que no té res a veure amb l'esport com nosaltres l'entenem.

El professionalisme, el pseudo-amateurisme és també vigorosament atacat pel lloctinent Hébert.

Parla després de l'esport en els establiments escolars i en l'exèrcit. "L'alcoholisme i la tuberculosi continuen llurs estralls. La proporció d'infútils per al servei militar augmenta d'una manera inquietadora, fins a tal punt que la joventut d'avui és molt menys vigorosa que la d'ara fa cinquanta anys, que no coneixia l'esport i no tenia camions..."

Mentre esguardava un partit amistós de basket-ball, Robert Perrier pensava: "Hom sent dir que l'esport està de moda. Magra cosa, perquè si només és que una moda, té un esdevenidor ben precari. No pot ésser alguna cosa de millor? Es una higiene física, una disciplina moral, declaren els seus partidaris convençuts..."

L'autor—remarquem-ho—reconeix volenterosament a l'esport una virtut tonificant, si és administrat amb seny, i atorga sense discussió que, en el període de formació del cos, un exercici judiciosament practicat ajuda la creixença, etcètera. Però "que una cosa sigui presa a dosi normal, no és pas raonable deduir-ne que calgui administrar-la sense mesura".

Tem, si fa aquestes concessions sota reserves, que els partidaris de l'esport usin de l'avantatge per arrossegar-lo a d'altres concessions, per exemple que l'esport dona una traça i una sang freda que manquen als no esportius, que obra sobre el caràcter dels que s'hi lliuren, millora llur judici, els ajuda a ésser amos de llurs nirvis, els confereix un poder de decissió ràpida en els instants crítics; en fi, que juga el paper de factor moral en el desenrotllament integral.

Aquí l'autor fa distincions:

"He vist massa jugadors—diu—que, en possessió d'un domini en llur art, perdien la sang freda en el curs d'una prova mal entaulada, perquè pugui admetre sense objecció que l'entrenament físic doti de la perfecta serenitat que resisteix la prova. Em sembla més just dir que si un home adquireix en la seva especialitat una habilitat real, l'automatisme jugarà espontàniament en ell... Es fa, en tot el seu cos, una certitud obscura de l'èxit i, arriscant menys, redueix al mínim l'acció dels seus nirvis..."

Es demana després si les qualitats dels anglosaxons són fruit de la cultura física o si pre-existien a tot esport per la qualitat del seu temperament. Parla de la Grècia clàssica, on l'educació del cos i la de l'esperit anaven juntes i el bell atleta era ensems un filòsof o un poeta; dels estudiants de Cambridge o d'Oxford, capitans d'un equip de criquet que tradueixen Plató a llibre obert.

Acaba l'article amb aquest paràgraf:

"A fi de comptes, l'home apareix en l'esportiu amb allò que té de millor i de pitjor; aquell que naturalment té una ànima noble, la portarà a l'estadi i la posarà al servei del seu entrenament. Aquí potser rau el fons del problema. Fóra desitjable que els que tenen una missió directora en els mitjans esportius fossin homes preocupats d'aquest millorament total de l'individu. Si a les belles qualitats físiques ajuntaven un gran cor, sanejarien la pràctica dels esports i en farien una escola de virtut moral..."

De certes institucions o de certes doctrines s'ha pogut dir que eren bones, però que els homes que respectivament en regien els destins o les predicaven, no eren pas lliures dels defectes humans.

D'una manera semblant cal interpretar la frase d'Hébert: "l'esport ha fet fallida", i l'interrogant de Perrier.

Ni l'un ni l'altre ataquen l'esport en si, sinó les seves desviacions. Que aquestes, en mantes ocasions i llocs, s'hagin produït, no és atemptatori a la vàlua essencial de l'esport.

El que cal combatre són totes les coses estranyes al veritable sentit esportiu que s'han barrejat amb la pràctica de l'esport, perquè aquest sigui de veritat un mitjà de perfeccionament moral i d'educació física.

Les opinions abans transcrites, en qualsevol mitjà de sensibilitat haurien de convidar a la meditació i al remei dels mals assenyalats. Les hem de tenir presents sobretot a Catalunya, on l'esportivitat pràctica no és pas tan estesa com un observador superficial podria creure. (Cal no confondre la xerradissa—sobre futbol principalment—amb la veritable esportivitat.)

En canvi patim molts dels mals propis d'un gran desenrotllament esportiu. D'aquestes planes estant fem tots els possibles perquè augmenti la densitat esportiva, però que augmenti neta, ben encaminada, sense immixtions.

Com diu A. R. i V. en el comentari abans esmentat d'aquest mateix article, "una orientació esportiva equivocada podria ésser funesta per a un poble, i especialment per a determinats pobles".

No ens ha d'interessar que pugui dir-se com a justificant: la qüestió és que es faci esport. No, la qüestió és que es faci esport com cal; si no és així, ni esport és tan solament.

J. C. R.

Aquest número ha passat per la censura governativa

LIQUIDACIÓ DE LES MOTOCICLETES INDIAN

4 i 7 HP. "STANDARD" (models 1920) i 7 HP. "CHIEF" (models 1923-24)

Oferim aquestes motocicletes als següents preus, nets:

Motos 4 HP. sense equip elèctric	a 1.600 Ptes.
Motos 4 HP. amb equip elèctric	a 1.900 "
Sidecar complet (carrosseria "Princess")	a 700 "
Motos 7 HP. "Standard" sense equip elèctric	a 2.000 "
Motos 7 HP. "Standard" amb equip elèctric	a 2.300 "
Sidecar complet (carrosseria "Princess")	a 700 "
Motos "Chief" de 61, amb equip elèctric	a 2.500 "
Sidecar complet "Princess"	a 800 "

AUTOMOVIL SALON - Trafalgar, 52

TEMES ATLETICS

El salt d'altura

per Charles Hoff
(Recordman del món)

Charles Hoff, el nom del qual mantes vegades ha sortit a relluir a la Premsa, a causa de les seves nombroses proeses esportives, detenta el campionat mundial del salt a la perxa, amb 4 metres 210 mil·límetres, i havia estat recordman també mundial dels 500 metres lliços.

Hoff només compta vint-i-tres anys; per una talla d'1 metre 80 centímetres solament pesa 67 quilos; això fa que el seu cos acusi una impressió de lleugeresa i velocitat extraordinàries.

El famós noruec és el que se'n diu un atleta complet; un d'aquests freqüents exemplars en la raça escandinava, que ultra les seves especialitats ja esmentades, salta 1 metre 77 d'altura; 7 metres 55 en llargada; tira el pes a 14 metres, i ha marcat els 38 metres al disc. Charles Hoff és un estimat col·lega en l'art del periodisme, la signatura del qual es troba molt sovint en les revistes professionals escandinaves, alemanyes i angleses. Durant deu anys ha practicat la boxa, la qual considera com una magnífica preparació a l'atletisme. Neda, no cal ni dir-ho. Jugà molt de temps al futbol, de porter i mig dreta; ha estat campió de lluita al seu país.

Creiem que els lectors de L'ESPORT CATALÀ trobaran un legítim interès en el treball que donem a conèixer del popular atleta noruec.

Gairebé en cap altre exercici té l'estil tan grossa importància com en el salt d'altura. En el transcurs de l'any han aparegut nombrosos estils que poden ésser considerats com d'un valor equivalent. I són moltes les opinions que coincideixen en apreciar que l'anomenat estil californià ha estat quelcom arreconat.

Què entenem per estil californià? Aquesta mena de salt té el seu nom per haver estat Jordi Horine, un atleta de la Universitat de Califòrnia, qui primer l'emprà passant dels dos metres.

En un concurs d'atletisme que se celebrà a Amèrica hi prengueren part els tres millors saltadors del món, és a dir, Landon (vencedor de les Olimpíades d'Anvers), L. T. Brown i Osborne. Els dos primers són estudiants, i Osborne és mestre d'escola. Brown emprà l'estil d'1 metre de tísora i assolí remarcables resultats. El treball principal el fan en aquest sistema de saltar, els braços. En el concurs referit, en els seus darrers salts passà sempre dels dos metres, però arribava amb el cos sobre la fusta i la feia caure amb l'impuls donat als braços. Brown, que tan aviat decepcionava com entusiasma els seus coterranis, es va classificar a París en segon lloc.

Reckmond Landon, el vencedor de l'Olimpiada de 1920, va quedar tercer en el concurs de referència, amb el seu fluix resultat de 1 m. 892. Comparat amb Osborne i Brown, Landon és físicament menys format, però té unes cames fortíssimes, i és de tots els saltadors del món el que millor fa el salt emprant l'estil de tísora. L'impuls amb les cames el dona amb molta força; durant el salt aixeca el cos d'una manera que no es pot descriure, llençant-lo en direcció a la fusta; i el retorn a la posició vertical és assolit amb el peu esquerre.

Harold Osborne, el tercer participant en aquesta lluita, és d'alta estatura i pesa 77 quilos. Té 26 anys, i és ensem amb magnífic atleta complet que guanyà

a París també el "Decathlon". Osborne és considerat com el mestre del salt d'altura californià, i es coneix pel "The Western Roll" (La rosca de l'Oest), perquè en saltar fa un moviment com si volgués enroscar-se en la fusta. L'envestida és presa en un angle de 20 graus del pal i l'impuls es dona amb la part interna dels peus. Ensenys els braços es llencen fortament enlaire. La volta al llistó es comença sols quan el cos ha atès l'alçada d'aquell. Aleshores s'aixeca el braç del cantó del pal, i al mateix temps la cama externa, és a dir, la que no ha servit per donar impuls, és llançada sobre el llistó. En aquest moment es veu com si el cos d'Osborne es decantés a l'altra banda del pal, ja abans que aquest sigui passat per les cames. Com sigui que la inclinació és sols de la part superior del cos, Osborne dona una batzegada i realitza una mitja rotació fins a tenir la cara mirant a terra. D'aquesta manera aconsegueix tocar primer el terreny amb els peus, la qual cosa era indispensable per tal que el salt tingués les condicions exigides pel Comitè Olímpic. En els cercles atlètics americans es temia que el salt d'Osborne davant el Comitè Olímpic de París no tingués bona acollida; però no hi hagué cap remarca.

Crec també que aquest estil de saltar no vulnera les condicions olímpiques; almenys no en més grau que l'antic sistema de salt de tísora. Ambdós estils es fonamenten en el principi que el cos no s'ha de tenir del tot i en un mateix temps damunt del llistó. Cap estil demostra tan bé com el californià que hom per poder fer un salt de dos metres en realitat sols necessita saltar un xic més d'un metre. I vaig a dir el per què: Quan estem en posició dreta, el centre de gravetat del cos resta a un metre de terra. Si hom tira el cos cap enrera i llença les cames enlaire, de manera que el cos es mantingui un moment a un metre d'alçada i paral·lel a terra, des d'aquesta posició per saltar dos metres en realitat solament n'haurà de saltar un.

(Traducció de l'alemany

de O. K.)

L'epíleg del "Tour"

Sis hores al Parc dels Prínceps.—Música, pel·lícules i... macarrons a la italiana.—La ma d'en Bottecchia i... fins a l'any que vé!!

París, juliol.

Als nostres lectors ja no els cal cap ressenya del darrer acte i de l'epíleg de la Volta a França. Aquests dimonis d'Agències de premsa no ens deixen dir ni puja als que ens dediquem a tafanejar i caçar notícies per explicar-les al públic.

L'ESPORT CATALÀ, en el seu número de la setmana passada, portava una informació de la darrera fase del "Tour" tan bona o millor que la d'alguns diaris esportius de París. A mi, doncs, que vaig ésser testimoni presencial de l'espectacle, no em cal fer cap al·lusió als detalls tècnics ni a la classificació. Només diré totes aquelles coses que els telegrams no podien dir.

Ja ho sabem. L'Itàlia aquest any s'ha emportat el peix gros, com l'any passat, deixant amb un pam de boca oberta els que durant els primers dies de la cursa feien càlculs i deien parenostres

perquè En Bottecchia no repetís la brometa de la darrera volta.

Diumenge passat anàrem al Parc des Princes a veure l'arribada. A París la sortida i l'arribada del "Tour" han esdevingut dos espectacles sensorials. La sortida sol ésser més animada que la tornada, perquè, generalment, el "classement general" és una veritat amarga per als francesos. Ells no es cansen d'organitzar proves i de convidar estrangers i sempre els de fora se'ls enduen el tall gros. Amb la Volta a França aquest any han estat de poca sort. Els germans Pelissier han fet figa i els principals asos estrangers han mantingut, durant tota la cursa, l'interès que desperta la conquesta del primer lloc.

A Barcelona es coneix, Déu meu si es coneix! el sistema d'anar al camp d'esports un parell o tres d'hores abans de començar el match. Cal agafar un bon lloc. Quan existia el F. C. Barcelona—parlem en un sentit històric—els dies dels grans àpats esportius (s'anomenen àpats esportius aquells partits en els quals es veu d'una hora lluny que l'un dels dos equips rivals s'ha de menjar l'altre), els dies de sensació, aquelles tardes en què el contrincant marxava al Centre, al Nord o a Llevant amb un vagó, d'una càrrega màxima considerable, pleret de gois perduts, o aquelles jornades emocionants dels darrers pinyols del campionat (recordeu-ho amb una quantitat de tristesa que estigui bé), calia anar la camp de Les Corts a l'hora en què hi ha menys catalans al passeig de Gràcia.

A les deu del matí la cua del Parc des Princes era una cua que valia la pena. Tothom es portava l'esmorzar i la majoria anaven proveïts d'un coixinet la mar de pràctic per fer una becaina de migdiada, perquè l'hora probable de l'arribada era a les quatre de la tarda. Feu números i arribareu al convenciment que la becaina s'imposava: de les deu a les setze hi anaven sis hores. I gràcies a Déu, el temps era més a propòsit per estar-se al Sena fent filigranes de natació que no pas aguantant aquella xafogor tropical del gran calder del Parc.

(Algun lector anirà pensant que l'estic ataballant amb aquestes consideracions multicolors i que de l'epíleg de la cursa gairebé no n'he parlat.) Tot està previst, lector improvisador. Aquestes consideracions les anava fent durant les sis hores d'espera. Els lectors han de tenir en compte que tenen una certa complicitat en aquesta profusió de detalls que poden semblar de poc interès a primera vista. I el director, si les coses anessin com han d'anar, hauria de compartir amb mi el pes econòmic de vuit francs que em van costar quatre dobles de cervesa, dobles que em van semblar senzills i que em vaig engolir també tot esperant l'arribada dels corredors. Perquè, fet i dit, l'arribada havia d'ésser una cosa breu i com que jo havia d'esperar-la per explicar-la després amb tots els ets i uts als lectors de L'ESPORT CATALÀ, s'imposava la improvisació d'un pròleg llarg per arribar a l'acte que havia d'ésser curt.

I be. Aguantant aquelles impertinències que s'han d'aguantar en aquestes ocasions, a les dotze tothom dinava. Qualsevol es pensarà que el plat de moda havia d'ésser un fiambre, lleuger i arregladet entre les dues lloses d'un pa de lliura. Doncs no. El plat de moda eren els macarrons. La gran majoria dels que prengueren seient a primera hora eren italians. Jo crec que no en va quedar cap a París. Això, molt abans de l'arribada, encara feia entristir més els francesos.

La direcció del Parc des Princes havia organitzat unes quantes curses per entretenir el públic, que es frisava de veure obrir la porta del Parc i de sentir les detonacions de l'arribada. Biscot, el gran còmic francès de l'art cinematogràfic, va fer la seva entrada triomfal a la pista, entre les aclamacions... de la companyia. Es va aprofitar el succés de públic per impressionar una pel·lícula, en la qual "El rei del pedal" va rebre els llores d'haver guanyat la Volta a França.

Cada vegada que la pissarra anunciadora era passejada per la pista es feia un silenci sepulcral i tothom s'aguantava la respiració. Essent impossible, com ho era, els francesos encara s'encomanaven a Santa Rita i esperaven un tallet que valgués la pena al resultat final del Tour. Però res. La sort no ho volgué.

A tres quarts de cinc (una hora de retard segons l'horari probable establert) sonaren els disparadors anunciant l'arribada. Les portes s'obriren i entraren els corredors d'avantguarda. Els italians saludaren En Bottecchia amb una ovació que feia enternir i els francesos s'ho escoltaven sense enternir-se. L'italianet s'ho menjava tot. Per la pista del Parc des Princes, després del passeig de trenta dies en bicicleta, volava com una oreneta, al davant de tot. Semblava que fos un homenatge als

HOMES MODERNS REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLONIA-EXTRACTE
LOCIO-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOMME HA DE FER FLAIRE D'HOMME

italians, que l'aclamaven amb tota la passió i tot l'entusiasme. O una prova de més per als que no l'aclamaven.

Atansar-se al pavelló dels corredors era més difícil que asseure's a l'avant-sala de la Presidència del Consell i parlar a En Bottecchia resultava una cosa amb més dificultats que parlar amb M. Painlevé. En Bottecchia és molt més impressionant que una figura política de les que fan pes. Jo vaig resultar il·lès. Vaig estrènyer la mà del guanyador, una mà que cremava i que tenia una expressió de nerviosisme que s'endevinava també en el rostre estirat, però robust de Bottecchia. Fou una felicitació cordial i fou una felicitació mínima, però no hi havia dret a més. Bottecchia contestava a les aclamacions amb un somriure especial. Gairebé totes les aclamacions els grans homes les contesten amb un somriure. El somriure d'En Bottecchia era especial. El podria patentar. Fou una mena de rialleta mig-obrint els llavis, tallant, irònica, i que volia dir:

—I... fins a l'any que ve!

Filosofar sobre l'apassionament esportiu és perdre el temps. Els diaris parisencs han estat correctes, imparcials i justíssims amb el triomf del corredor italià. En canvi, en sortir del Parc, camí de la Porta de Saint Cloud, es repartien unes fotografies del líder de Porto Marina. I jo vaig veure com hi havia "aficionats" que feien cua per agafar-ne i que després s'entretenien a fer-les a trossets.

Per tots els quioscos de París veureu un fascicle recent, sobre el "Tour de France", amb la història de les peripècies de la cursa, la vida i miracles dels grans corredors, i—aquesta és la part més interessant i la que justifica la "brochure"—un capítol on s'expliquen les coses que no s'han dit perquè no convenia. Aquestes coses que "L'Auto" no ha dit, les explica un corredor, que prou sentiment deu tenir de romandre anònim.

I ara de Tour de France també hem de dir com la rialleta de Bottecchia: Fins a l'any vinent!

Domènec de Bellmunt

ELS ESCANDOLS DELS FALSOS AMATEURS

Les exhibicions de Paddock i Murchison a Europa

Els atletes americans Charley Paddock i Loren Murchison tenen una gran afició als viatges. Això és un sentiment molt humà i un plaer, pel qui pot donar-se'l, ben envejable. Paddock i Murchison, classificats com "amateurs" pels per la Federació Americana (una federació que es veu que és molt de la mànega ampla), sentiren, doncs, el gust de donar la volta al món, i de Califòrnia marxaren al Japó, havent visitat diversos països orientals, i tornen ara a llur terra per Europa. No cal dir que el nom de Paddock i del seu company han estimulat arreu on han passat el desig de veure'ls actuar en alguns dels seus magnífics sprints. I qui més qui menys, en la dolça esperança de veure un nou record batut, els estadis alemanys, i l'altre dia els de París, s'han omplert de gom a gom per veure actuar els dos "asos" americans.

No cal dir que el paper que han fet quasi sempre ha estat el de corredors de tercera o quarta categoria. Baixar del tren dues hores abans de córrer o entaular la cursa després d'una nit de disbauxa no podia reportar altres resultats que els que han assolit. Així pel que es refereix a la part tècnica, que a la part moral els "amateurs" americans han quedat encara pitjor classificats.

De Nurmi en ocasió del seu viatge a Amèrica, s'ha escrit i s'ha parlat molt. És impossible, amb les dades que hom avui té, precisar si el formidable finlandès ha cobrat diners per algunes de les seves exhibicions (encara que hi ha motiu per suposar que no, tota vegada que s'ha demostrat que el viatge d'ell i Ritola tingué per principal finalitat una missió de propaganda encoratjada pel govern finlandès, que volia d'aquesta manera que els finlandesos escampats pels Estats Units es reintegrassin moralment a llur pàtria); però fins admetent que no hagués pogut sortir indemne en la seva puresa d'"amateur", és un fet que Nurmi no ha posat mai el seu nom en ridícul ni s'ha prestat a les combinacions que tant poden afectar el seu crèdit i reputació esportiva.

Els americans, en canvi, no s'han sentit tan preocupats ni del seu prestigi mundial ni de la seva fama personal. A jutjar pel que explica Pierre Pelletier (i la categoria d'aquesta firma és prou solvent per a no dubtar-ne) els efectes són edificants; vegeu, si no: "En homes pràctics que no ignoren pas res de les dificultats de l'existència, Paddock i Murchison

per fer-se pagar el viatge per les organitzacions esportives dels països per ells visitats. En "businessmen" conscienciosos fins han anat més lluny en llur amor a les vinyetes del Banc de França i de la Reichsbank. Es veu que no són col·leccionadors i han optat per emportar-se'n alguns feixos a l'altra banda de l'oceà. A menys—qui sap?—que un remordiment de consciència, abans els faci decidir per canviar aquests feixos de bitllets per dòlars.

Charley Paddock i Loren Murchison participaren a les reunions del Stade Français i del Paris Université Club. Varen córrer 183 metres a Colombes i dues carreres a Porte-Dorée: una de 100 iardes i l'altra de 100 metres. En tot, 557 metres cadascun o una mica més de 1,100 metres de carrera, molt mediocre, com ha pogut jutjar-se pels resultats.

Doncs bé, per aquests 1,100 metres de carrera, a París, ciutat que es trobava sobre l'itinerari de llur viatge de tornada a Amèrica, Paddock i Murchison exigiren la bagatella de 8,000 francs, repartits de la següent manera: 1,800 francs de viatge, 1,200 francs d'estada i 5,000 francs... d'indemnització.

Vuit mil francs per 1,100 metres de carrera! Treien el càlcul i resulta a 7 fr. 25 el metre...

Paddock i Murchison abans de córrer a París han fet una *tournee* a Alemanya, presentant-se a Berlín, Hamburg, Breslau, Bochum i Krefeld. *Tournee* d'exhibició estil Demsey, com escriu "Sportblatt", però indigna de la classe de dos "asos", ja que per arreu (amb una sola excepció) es deixaren batre, no solament pel gran campió alemany Houben però per altres més modestos atletes.

A Berlín, els dos homes de negoci com els deien a Alemanya no prengueren la sortida sinó contra el pagament de 2,000 marcs or, mentre que a Hamburg i en altres ciutats el preu estipulat era de 1,500 marcs or, la qual remesa exigien abans de la reunió.

A Hamburg, la reunió havia de començar a dos quarts de set de la tarda; una hora abans, Paddock es presentà als organitzadors i els assabentà que exigia el pagament dels 1,500 marcs per abans de les sis. Els organitzadors no tenien el diner damunt d'ells, però els pregaren de córrer tanmateix car a l'acabament l'afar seria arranjat tal com era convenint. A les sis i dos minuts Paddock es presentà novament reclamant el diner, o altrament deixava de prendre part a la reunió. En la temença d'una abstenció, els organitzadors reuniren llur diner personal fins a 800 marcs, que remeteren a compte a Paddock, qui, junt amb el seu company, accedí llavors a prendre la sortida. Els dos s'eren compromesos pels 100 i 200 metres; això no obstant, Paddock només va córrer els 200 metres i Murchison els 100. Feren un paper ridícul, la qual cosa no fou obstacle perquè tot seguit de finalida la reunió exigissin els 700 marcs que els mancaven cobrar...

Si un professional ciclista es divertís de semblant manera amb els directores de velòdrom hi hauria un tan gran guirigall, que probablement el seu autor no tindria ganes de tornar a fer-ho. I, no obstant, molts dels grans sprinters ciclistes, no perceben pas els salaris regis reclamats per Paddock i Murchison.

M'he entretingut a comptar el que han fet a Alemanya els dos americans; amb prou feines he arribat al total dels 3,500 metres, pels quals han cobrat com a mínimum 50,000 francs. Això fa 100 metres a raó de 1,450 francs el metre... o a 15 cèntims (de franc) el centímetre. Calculant la gambada de Paddock a 2 metres 25 de llargada, hom veu que a cada puntada agafava la quantitat de 32 francs 50.

La cosa no és per riure i per si sola és capaç de desacreditar per sempre més l'amateurisme i l'atletisme.

Fins aquí, Perrier. Les acusacions, com es pot veure, són fets amb tota la claredat de llenguatge; això no obstant, és difícil de creure que la Federació Americana se'n faci ressò i que faci cap pas per deixar ben establerts els fets. De Paddock i Murchison no en surten gaires dies, ni en països de població tan nodrida com els Estats Units i què volen? Els directius esportius de l'anquilandia se sentiran tan xovins com els d'aquí mateix.

Completarem aquesta interessant informació dient que Murchison ha pres part també en el "meeting" internacional dels Campionats d'Anglaterra. És de suposar que allí ha sabut guardar les "formes" i que s'ha guardat prou bé de posar en dubte el seu pur desinterès. Fins i tot s'ha fet creditor a uns objectes d'art... que la Federació Anglesa d'Atletisme no li ha volgut concedir fins que no quedi ben establerta la categoria amateur d'aquest atleta.

Els anglesos, en aquest punt, no són partidaris de les mitges tintes i procedeixen amb una equanimitat i altesa de mires que els fa veritablement dignes del respecte de tothom, ja que, per dissort, no tothom se sent amb forces per imitar llur ball exemple.

BRIC-A-BRAC

Un gest que té precedents

De la ressenya d'un partit jugat a Viena entre Sportklub i Amateure, mereix menció especial un esdeveniment que fa referència a l'actitud de l'exterior esquerra Vitu.

"Quan als vint minuts de joc, aquest jugador passà driblant la pilota per davant del director de la secció de fútbol del seu cercle, professor Schmieger, aquest li digué que podia ben bé estar-se de fer floreigs sense cap objecte, i si solament per lluir-se. El jugador respongué amb un gest irrespectuós, malgrat del qual Schmieger tornà a fer-li l'advertiment. Vitu repetí el seu equivoc moviment de mans, al qual el professor respongué ordenant-li que sortís del camp.

A la propera reunió de la Directiva del Club es tractarà del cas i s'oïran les explicacions del culpable, que segurament serà objecte de severa sanció per la seva conducta incorrecta."

Aquests expressius moviments de mans i braços no són cosa nova. Almenys a nosaltres no ens pofen agafar de sorpresa. Però el que és estrany que hi hagi qui cregui que mereixen càstigs severos. Això no ho podíem ni somniar.

Charles Hoff, ballari

En un altre lloc donem a conèixer un interessant treball del campió mundial de salts a la perxa, car com hem indicat, es tracta d'un tant famós record-man atlètic com un plumífer d'empenta. La seva afició a escriure no s'ha limitat al terreny de la tècnica, però també ha envaït el de la literatura. És autor d'una novella d'un romanticisme descabellat, segons diuen els que l'han llegida (car fa poc que s'ha editat).

No obstant, totes les excel·lents disposicions que palesa en el camp esportiu i escrivint tot el seguit d'èxits de què pot ufanar-se no el satisfan com el dalt que sent per la... lansa, en l'art de la qual se'l considera també un "as".

Es conta d'ell que el director d'un establiment d'Oslo havia contractat per ballar un vals en una escena de revista, però guardant l'incògnit més rigorós. Les dues primeres nits, no fou reconegut i obtingué un èxit absolut; però a la tercera, va ésser descoberta la seva personalitat i els directors esportius s'escandalitzaren que un "heroi nacional", que tantes vegades havia ostentat l'enseny de Noruega, servís de número d'exhibició en un music-hall, encara que fos a títol de ballari.

Hoff, amb tot el sentiment, hagué d'abandonar l'escena. Pel seu caràcter joïós, molt expansiu, ofereix un gran contrast amb Nurmi, Arne Borg, Ritola, "reis de la tristesa esquerra", com els qualifica l'escriptor francès del qual extraiem aquestes notes.

Teatre i esport

Quan es parla de la gran afició que hi ha a Barcelona pel fútbol hom creu que és difícil que en altres bandes pugui ésser superada la folia que produeix entre nosaltres aquest joc.

Realment, en quant a afició anem a la davantera, encara que no hi anem sols. Hi ha altres grans ciutats que ens acompanyen en compartir la dèria.

No parlem d'Anglaterra, on els "football-mad" són legió. Al mateix Continent la bogeria està també molt estesa, sobre tot al centre d'Europa.

A part del nombre crescutíssim de practicants, dels innombrables equips, dels públics fabulosos de Budapest, Viena i Praga hi ha petits detalls que no menten.

Llegim que el personal (artistes de renom i professors d'orquestra) dels teatres Nacional i Municipal de Viena han celebrat un partit amb gran èxit. En aquest es disputà un valuós trofeu, que no s'adjudicà, per acabar l'encontre amb empat.

Llegint la llista de jugadors hom troba noms ben coneguts dels nostres liceistes, i el públic està encantat de veure que un famós artista deixa el coturn d'"Alceste" per calçar les sabates reglamentàries.

Què dirien els nostres senyors Esteves si En Làzaro o En Planetes s'entretinguessin, per donar-se un moment d'esbarjo, en donar cops de peu a una pilota?

AUTOS : MOTOS : CICLES
Peugeot

Consell de Cent. 340. Telèfon 3093 A.

TENNIS

Les noves orientacions de l'A. T. de Catalunya

En una de les edicions del mes de maig darrer, ho i referint-nos a l'equivocat concepte de "crisi" que un respectable company aplicava al nostre esport, aprofitàvem aquella avinentesa per posar de relleu tota la nostra satisfacció davant tot un programa llençat a la llum pública, ço que nosaltres opinàvem que caldria fer, en contraposició, precisament, als punts d'obrir objecte d'aquell.

Avui—en comunicar-nos amb els nostres caríssims llegidors—sentim el goig de poder dir (a desgrat de la nostra reconeguda modèstia) que hem vist com talment aquella exposició doctrinal nostra ha esdevingut profètica...

En efecte, els acords suara adoptats en l'Assemblea de la A. de T. de C., s'ajusten de faiso quasi absoluta amb la tesi per nosaltres sostinguda, la forta realitat de la qual ha quedat ben palesada.

Així hem vist com no ha calgut que transcorreguessin gaire temps des de la publicació del nostre article perquè l'Associació de Tennis de Catalunya, vetllant pels seus prestigis (a darrera hora un xic entelats), convoqués una reunió extraordinària amb tot el caràcter d'assemblea, ensems que declarava el fracàs d'un sistema fins aleshores seguit per la mateixa, demanant l'aprovació d'un projecte de regisme, l'estructura del qual canviava de soca i arrel les normes fins ara observades.

I això era tan necessari; el fracàs del sistema, diguem-ne antic, era tan evident, que malgrat pronunciar-se dues tendències ben oposades, per cert, a la fi de la discussió va prevaldre el criteri resoltament renovador que potser nosaltres vàrem inspirar, i que a nosaltres, en fer-lo públic, no ens guiava altre esperit que el de rompre uns motllos que, tal vegada per haver-ne fet molt ús, amenaçaven ruïna...

D. S. G.

La Copa Davis

La segona semifinal de la zona europea va donar la victòria a Holanda sobre les Índies angleses.

El partit darrer de l'esmentada zona va enfrontar França i Holanda, sortint-ne victoriosa, com era de llei, la primera nació esmentada.

L'encontre tingué lloc a Amsterdam.

A la zona americana, l'equip d'Espanya, guanyador de Cuba i de Mèxic, lluitarà contra el del Japó, a Baltimore (E.E. U.U.), els dies 13, 14 i 15 del vinent mes d'agost.

Aquests partits es jugaran damunt pistes d'herba, i l'equip guanyador haurà de disputar la final d'aquella zona contra Austràlia.

S'apropen, doncs, partits de forta emoció.

El concurs de Mataró

Està ja a les acaballes el torneig mataroní. Per bé que no s'hagi vist concorregut com mereixia, ens ha permès d'admirar alguns bons partits. Ha estat, en canvi, d'una propaganda tennística per tots conceptes elogiada, ja que ha estès l'afició, ja quelcom arrelada entre els mataronins que cada dia emplenaven el bell estatge del Club local.

Dues són les proves ja totalment acabades. El campionat individual, on Sindreu, després d'haver-se aplicat el W. O. a Andreu, ha vist el camí lliure completament. La final la jugà contra Tell, una de les nostres més legítimes esperances el qual li presentà força resistència en el primer set, fent-nos creure en certs moments en la seva victòria; final-

En el segon, perduda per l'ouside gran part de ment s'imposà el joc del campió per 1/6.

La seva moral, fou netament batut per 6/6. La final del mixt fou guanyada per la senyoreta Lasaleta-Prat contra senyoreta O. Hencke-E. Giménez. Els primers han arribat molt bé a la final. Una de llurs majors victòries ha estat la de la semi-final contra Margarida Puig i Tell en tres sets. La parella Hencke-Giménez ha tingut molta sort, gràcia que es veu que no abandona Giménez, que essent un jugador vulgaríssim ha vist el seu nom inscrit en dues finals d'aquest concurs.

L'interès ha aparegut, també, en altres proves, de les quals ja en parlarem més endavant.

NATACIÓ

Als Campionats de Catalunya són batuts sis records catalans i dos d'Espanya

Pinillos, del Barcelona, ha estat la figura més sobresortint del Concurs

L'organització. — La secció de natació del Club Nàutic de Tarragona, ha aconseguit un veritable èxit d'organització. Tot hi era previst en els mínims detalls.

En una piscina de 50 metres de llargada per 15 d'amplada, en un redós absolutament tancat, han tingut lloc aquests campionats. La disposició dels viratges era perfecta. Han habilitat per aconseguir-ho el dic flotant.

Tota mena d'alabances es mereixen aquests dirigents de la nova secció de natació del Club Nàutic per l'esforç que han realitzat i que tant han sabut fer-lo reeixir. Han demostrat que amb l'entusiasme i la fe es pot fer molt, tant com posar-se entre els capdavanters en matèria de natació, sobretot en quant a l'organització, que aquí hi havia un seng fi de dificultats a vèncer.

En una paraula, un veritable encert.

La revelació d'enguany. — No hi ha dubte que la veritable revelació en aquest campionat ha estat en Francesc, de l'Arenys. En els 200 metres braça, que no guanyà per ésser desqualificat per la manera de fer els viratges, va demostrar ésser, ultra un estilista perfecte, un gran corredor. Té estil i facultats per ésser un dels primers corredors, si no el primer, d'entre els d'aquest estil. Fou una veritable llàstima el que li passà, però creiem justa la desqualificació.

Li augurem grans victòries, però.

La tònica dels campionats. — Ha estat sense embuts la lluita. Ja es veu que s'han acabat aquells temps en què la lluita quedava circumscrita a una sola prova, i encara no per al primer lloc, que ja d'avançada se sabia a qui corresponia.

Ara s'ha lluitat per tots els llocs i en especial pel primer, en lluita aferriada i esportiva per excel·lència.

Ens alegrem de poder fer constar això, perquè significa l'entrada en el veritable món esportiu de la natació. Ja era hora que això arribés.

Primera jornada

Els dos records batuts. — En aquesta primera jornada s'han batut dos records de Catalunya: l'un per En Pinillo en els 100 metres estil lliure, i l'altre per l'Artigas en els 1.500 metres. El primer és també "record" peninsular. Tots dos mereixen la menció especial que en fem ara per la seva gesta. Parlarem de cada un en el seu respectiu lloc.

EL QUE HAN ESTAT LES CURSES

Primera. 50 metres infantils local. — Hi participen 4 corredors infantils locals, encara que a nosaltres no ens han semblat massa criatures. Amb tot ha estat una cursa disputada que ha guanyat Recasens amb 47" 3-10, a Martínez 50" 6-10, Gibert 50" 8-10 i Barbalillo 52".

Segona. Campionat 1.500 metres estil lliure. — El primer que s'observa és l'absència del campió de l'any darrer, i la poca representació del Barcelona.

S'arranglaren set corredors representant l'Atlètic, el Barcelona, el Sabadell, l'Arenys i el Salou.

De moment sembla que podrem assistir a una lluita competida pel primer lloc, però la retirada d'En Barte en els 400 metres ens ho malogra. L'Artigas, sense anar apetat, guanya com volgué, amb tot no saber si per cansament o precisament per això en els darrers metres canvia de tren selentiu d'una manera fantàstica. Els temps parcials que ho demostren plenament són els següents: 1' 26" 4-10, 3' 3", 4' 44", 6' 25", 9' 9", 9' 55" 4-10, 11' 41" 6-10, 13' 27", 15' 25", 17' 4",

18' 49", 20' 33" 4-5, 22' 20" 3-5, 24' 4" 2-5. Es retirà també el representant de l'Arenys. Els altres anaren fent sense excedir-se, fora del del Sabadell que va córrer una bona cursa, però llàstima de l'estil.

L'Artigas va batre el "record" de Catalunya de la distància que pertanyia a Cuadrada des de feia molts anys. Ho féu en un estil molt millorat de l'any darrer, però encara, al nostre entendre, deficient. Sobre tot perquè no hem comprès si el que fa és crawl veritable o no. Els cops de peu són irregulars. Quan aconsegueixi l'estil que es mereix, pel seu valor i el seu entusiasme, farà grans coses.

Els resultats han estat:

Primer. Artigas, Atlètic: 25' 42" 4-10, record de Catalunya.

Segon. Mateu, Sabadell: 27' 15" 4-10.

Tercer. Lorça, Atlètic: 30' 21" 4-10.

Quart. Casanovas, Atlètic: 36' 46" 6-10.

Cinquè. Gisbert, Salou: 37' 1" 6-10.

Tercera. Campionat. 100 metres estil lliure. —

La participació d'En Pinillo, el debut d'En González, de l'Arenys, i de valors positius com hi corrien, feia preveure una gran lluita, i realment ho fou.

De sortida En González no vol desmarrar Pinillo, que corre esplèndidament, però en la segona recta aquest l'aconsegueix sobradament, i bat el "record" per ell detentat d'un segon. Ha fet una cursa com la que féu fa poc temps amb els italians, plena de serenitat. Això li farà veure les possibilitats que té.

Pel segon lloc lluitaren aferriadament Farrés, González, Berdemàs. No vegiérem si no que tots arribasen junts, i el Jurat no sabé tampoc donar l'ordre d'arribada. Després de forts discussions i protestes de tothom, ens diuen que han donat dos segons i un quart per aquest ordre:

Primer. Pinillo, Barcelona: 1' 7" 4-10, "record" català i peninsular.

Segons. Ferrer, Barcelona, i González, Arenys.

Quart. Berdemàs, BaBrcelona.

Quarta. Campionat 200 metres braça de pit. — Aquí fou on hi hagué la revelació dels campions. La sortida d'En Francesc ens féu témer per un excés d'energia, però l'estil empat i la resistència ens fa creure en una veritable bracista. Llàstima fou que en els viratges no sabés com ho havia de fer, cosa que li ocasionà la desqualificació.

En Tusell corregué una cursa estupenda, car sabé aprofitar totes les avinenteses per aconseguir el primer lloc, batent el campió.

En Laguía, molt desentrenat es veu, però en canvi molt bé En Sierra, de l'Atlètic, així com el jove Bretos, del Barcelona.

Els resultats tècnics foren:

Primer. Tusell, Barcelona, 3' 30".

Segon. Laguía, Atlètic, 3' 39".

Tercer. Bretos, Barcelona, 3' 40".

Quart. Trigo, Barcelona, 3' 41".

Cinquè. Queralt, Club de Mar.

Cinquena. Campionat 100 metres espatlla. — Va ésser una cursa disputadíssima en tot moment, com ho diu ben clar els temps emprats. En Gibert aconseguí un gran èxit guanyant En Cruells, evidentment desentrenat. No és que vulguem treure mèrit a n'En Gibert que va fer una cursa esplèndida, però creiem que encara no està en condicions d'entrenament precisament per batre a un Cruells en forma.

En Pellicer, de l'Atlètic, va constituir un perill per als dos primers.

Els temps foren:

Primer. Gibert, Barcelona, 1' 33" 6-10.

Segon. Cruells, Barcelona, 1' 33" 8-10.

Tercer. Pellicer, Atlètic, 1' 35" 2-10.

Quart. García, Barcelona, 1' 38".

Cinquè. Jiménez, Atlètic, 1' 43".

Sisè. Valentines, Sabadell.

Sisena. Campionat 100 metres premi. — Hery de dir ben alt que per fi hem celebrat el veritable primer campionat català femení. Hi ha estat, mercès a la tasca que a dit fi ve portant a cap el Barcelona. La participació només de nedadores federades del dit Club, ha donat el cop definitiu per aconseguir que d'ara endavant sigui ja un fet la natació esportiva femenina.

Els noms de les tres gentils nedadores que s'han disputat el campionat, s'ha de tenir ben present, per agrair-les sempre el que han fet.

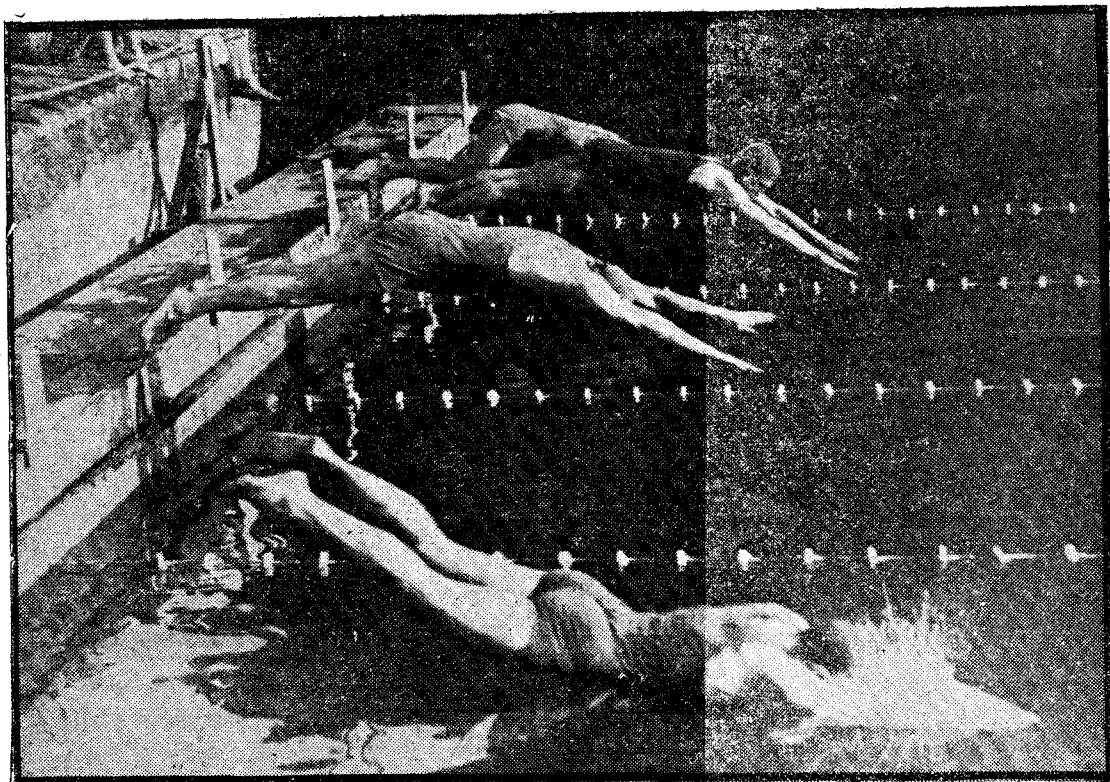
La compiona, senyoreta Paschte, féu una bonica cursa, sempre molestada per la segona, si bé al final sabé desprendre's. La senyoreta García, potser vala voler forçar massa el que la perjudica en l'estil. La senyoreta Mas, en un bon estil, aconsegueix millorar molt el seu temps anterior.

Els resultats foren:

Primera. Senyoreta Elsa Paschkes, Barcelona, 1' 47" 2-10.

Segona. Senyoreta Pilar García, Barcelona, 1' 51 segons.

ELS CAMPIONATS DE NATACIO

Sortida 400 metres braç de pit. — En tercer terme Francesc (d'Arenys), la revelació de la jornada

Tercera. Senyoreta Margarida de Mas, Barcelona, 1' 53".

Setena. Campionat 250 metres relleus 5 per 50.— Aquesta és una prova en les quals més interès posen els Clubs, car per tractar-se de proves per a equips, són les que donen d'una manera més evident la valor esportiva d'un Club. I, en efecte, ho ha estat en aquest campionat.

El Barcelona presentà dos equips, i sense cap dubte, s'imposà a tots els altres. La lluita fou pel tercer lloc. Els dos del Barcelona, malgrat tenir-los classificats entre A. i B., lluitaren per al primer lloc, cosa que defensaren força bé els del B., fins el tercer relleu. Amb això ha demostrat el Barcelona que en proves d'aquesta naturalesa és encara el primer.

Els resultats han estat els següents:

Primer. C. N. Barcelona: Pinillo, Berdemàs, Ferrer, Cruells, Ferran, 2' 41".

Segon. C. N. Barcelona: Ulió, Gibert, García, Vives, Granados, 2' 49" 4-10.

Tercer. C. N. Atlètic: Pellicer, Gurrea, Pros, Feliu, Baell, 2' 58" 4-10.

Quart. C. N. Sabadell: Galan, Genescà, Cueto, Prausser, García, 3' 4-10.

Cinquè. C. N. Arenys: Francesc, Goula, Francesc, Miquel, González, 3' 2" 6-10.

Sisè. C. N. Tarragona: Boada, Segarra, Lorenzo, Ricomà, Herrera, 3' 6" 4-10.

Setè. Club de Mar: Alvarez, Mananta, Gibernau, Achou, Santfeliu.

Puntuació. — Acabat el primer dia de campionat, el qual finí amb un partit de water-polo jugat entre alguns nedadors i federatius, l'ordre de puntuació per clubs era le següent:

C. N. Barcelona, 27 1/2 punts.

C. N. Atlètic, 8.

C. N. Sabadell, 2.

C. N. Arenys, 1 1/2.

Segona jornada

La cursa. — Al llarg de l'Escullera i per la part de fora, es corre aquesta cursa de 2.000 metres mar, en línia recta. Prenen la sortida sis nedadors, quasi els mateixos dels 1.500 del dia abans, i de seguida l'Artigas agafa el cop seguit per En Basté, Sabata, Casanovas, Gisbert i Graupera. Tota la cursa està desenrotllada precisament per aquest ordre, amb sols el gran avantatge que aconseguixen els dos primers als altres.

L'Artigas ha corregut molt bé, no deixant que Basté pogués aminorar la distància que hi aconseguí a la sortida. Es el segon any que aconseguix aquest títol.

Els resultats foren:

Primer. Artigas, Atlètic, 30' 17".

Segon. Basté, Barcelona, 31' 9".

Tercer. Sabata, Barcelona, 35' 56" 4-5.

Quart. Casanovas, Atlètic, 38' 7" 7-10.

Cinquè. Jubert, Salou, 40' 37" 4-5.

Sisè. Graupera, Arenys, 42' 10" 5-5.

La nota d'aquesta segona jornada. — Ha estat

Un cop de Sancho en el partit de Vilassar

Del partit Gràcia - Sabadell

d'establir un record a cada prova. Això dona la norma del que han estat aquests campionats, els més disputats els més ben organitzats des que es vénen fent.

Alegrem-nos, que Catalunya progressa! Potser no massa de pressa, però amb el suficient peu segur per fer-la profitosa.

Es digne d'esmentar-ho i de tenir-ho en compte.

Tercera jornada

Primera. Campionat 400 metres estil lliure.—La participació d'En Pinillo, que per primera vegada corria una acursa d'aquesta llargada, li donava un interès extraordinari. I en efecte, no réu sinó confirmar que per la manera de nedar d'ell són aquestes curses les que millor pot fer.

A un tren serè i pausat va córrer els 350 metres per fer un embalatge en els 50 darrers. Sempre, però, anà al davant.

L'Artigas, molt bé per a un home que en dos dies i menys de 24 hores havia fet 3.500 metres. Al nostre entendre, un Club no ha d'explotar tant una valor que té: és contraproduent.

En Puig, molt desentrenat, complí.

Els resultats foren:

Primer. Pinillo, Barcelona, 6' 18" 8-10. "Record" català.

Segon. Artigas, Atlètic, 6' 30".

Tercer. Puig, Barcelona, 6' 40".

Quart. Mateu, Sabadell, 6' 45" 1-5.

Cinquè. Sagarra, Tarragona, 7' 42".

Sisè. Goula, Arenys.

Segona. Campionat 400 metres braç de pit.—En aquesta cursa En Francesc, de l'Arenys, pogué demostrar tot el que val. Prengué la revenja dels 200 metres, fent uns viratges perfectes. El seu estil és quelcom de meravellós, sense mai esforç, neda seguit, esplèndid. El temps per ell realitzat és força bo i estableix un nou "record" català i peninsular. Pot estar content d'haver fet un debut com el que ha fet.

En Tusell realitzà una cursa esplèndida, també assegurant-se el segon lloc en els 200 metres.

En Lagüa no ens semblà en la cursa d'ahir, el que era abans.

Els resultats tècnics foren:

Primer. Francesc, Arenys, 7' 8" 6-20. "Record" català i peninsular.

Segon. Tusell, Barcelona, 7' 27".

Tercer. Lagüa, Atlètic, 7' 39".

Quart. Trigo, Barcelona.

Tercera. Campionat de salts de trampolí.—D'aquest campionat no podem donar-ne el resultat, perquè el Jurat no ha fallat encara. Però el que sí podem dir és que quant als resultats, no se'ls dona tota la importància que tenen i sobretot no fa res per fer progressar els saltadors.

En primer lloc, la dificultat dels salts fixats en els campionats retreu a molts saltadors que comencen, i en segon llocs en els trampolins mateixos, que fan l'efecte de no estar en les degudes condicions.